

Ligningen og Aarsmøndgister.

I den senere Tid har den Sag været ontalt, og Læser desangaaende fremholdt i „Danferen“. Et godt Ligningsystem vil altid tjene som en god Vejledning til at imødekomme berettigede krav til Menigheder, Præster og enhver især, hvor det gælder fælles Udgifter. Der har været refereret til Ligningen blandt Præster angaaende Rejsendgister til Aarsmøder, og nu tales og skrives om at faa oprettet noget lignende for Delegerterne. Det kan jo nok faa godt ud paa Papiret, lig Valglinierne paa et Landkort; der er de som Regel mere lige, end de i Virkeligheden er. Lad os se af jævne og rette paa Vejen, som vi skal gaa frem paa med Samfundets eller vore fælles Byrder. Guds Ord er den bedste Vejviser i dette saa vel som i alt andet. Det lærer med Henjyn til at sige: „Enhver give efter Evne, efter hvad han har, og ej efter det, han ikke har“. Det burde ogsaa siges i vort Ligningsystem, enten det angaar Lærerskiftet, Menighedendgister, Præsters og Delegerters Rejsendgister, naar der skal tales om lige Deling.

I vort nuværende Ligningsystem, forekommer det mig, der er noget, som burde rettes, selv om det er meget vanskeligt at faa alt rettet, paa Grund af, at nogle undrage sig fra at bære deres egen Byrde, saa den paalægges dem, som er villige nok til at bære deres egen Part. Saaledes er det med Menigheder og enkelte Medlemmer i Menighederne. Jeg har hørt, at der blandt vore herlige og mest velstående Menigheder findes Jaadanne, som undrage sig fra at bære deres egen Part. I hvilken Forandring der vilde foregaa, om enhver Menighed udrede, hvad der tilkom den, kan enhver selv finde ud ved Hjælp af Aarsberetningen.

Det er heller ikke ret eller rimeligt at stille det samme krav til alle Menigheder uden Henjyn til Menighedernes økonomiske Stilling. Sige at alle Menigheder skal bære et vist beløb, som der stilles fælles krav til alle Samfundets Præster. Vi har Menigheder, hvor Medlemmernes årlige Udgifter ikke overstiger 5-6 Dollars gennemsnitlig per Medlem for det lokale Arbejde, og andre som betale 15-20 Dollars per Medlem.

Der er da heller ikke rimelig eller retfærdigt, at de skal stilles lige, naar der skal tales om at dele Byrderne.

Men hvorledes kan det ulige rettes? Angaaende Lærerskiftet drages funde det maatte hjælpe paa Jaadanne, som paa Grund af Lykke, Gærlighed eller Egenfølelse unddrager sig, om det blev angivet i Aarsberetningen, hvad der ydes fra hver Menighed, saa det kunde ses og kendes, hvem det er, som unddrager sig.

Angaaende Præsters og Delegerters Rejsendgister har Pastor W. D. Andreasen fremholdt Tanken om at faa oprettet et Fond, som skulde tjene til at betale Rejsendgisterne (for Jaadot det kan, tænker jeg.) Tanken er vist god og sund, praktisk og praktiseret af nogle; men jeg frægter for, at den vil ikke saa tilfredsstillende Tilslutning, til at den kan gennemføres tilfredsstillende. For Præsternes Vedkommende lod der sig maatte lettere og bedre gennemføres, om de alle blev enige om at sige, for Eksempel, 2 1/2 % af deres Løn eller Indtægt, fra deres Sted, til Aarsmøndgister. Hvis det gjaldt, enten de kom med eller ej, kan der maatte flere Præster med og ellers og den Præst, som kun faar en lille Løn, fik bedre Indledning til at komme med.

Endnu en Ting angaaende Præsterne ude ved Udfanterne af Samfundet. Deres Tal er meget betydeligt de senere Aar, det er Aarsagen til, at Præsternes Rejse til Aarsmøde, nu er meget dyrere end før — i Forbindelse med Forhøjelse af Billetsprisen, 1/2 Cent pr. Mil. Nogle af dem er rejst ud for at faa et Støtte Land eller drøfte en Frugtbarhed ved Siden af deres Embeds-gerning; enkelte af dem faar maatte derved fin ganske lille Løn. Saa er der andre, der paa Opfordring fra Samfundet gik ud paa Forposterne med lille Løn. Det er vel nærmest med Henjyn til disse sidste, vort nuværende Ligningsystem er blevet til, og dog synes jeg ikke, det er helt rigtigt, at Præsterne, som i Almindelighed ikke har stor Indtægt, men derimod bære Udgifter i vor Tid, skal bære Rejsendgisterne. No bedre Ligning, vi kan faa, desto mere Betsignelse og Omsorg vil vi møde.

Noget Bemærkning til Samfundets Menigheder.

Ligningsystem angaaende Delegerternes Rejsendgister til Samfundets Aarsmøder er jo en Sag, som bør drøftes og overvejes forud for det kommende Aarsmøde, ikke alene af Præsterne men ogsaa af Menig-

hederne; thi det vil nu nærmest blive Pengespørgsmaalet, det kommer til at dreje sig om — ja, selvfølgelig ogsaa Samfundetsinteresse.

Nu, om et Ligningsystem mellem Delegerterne kan give Indledning til, at Menighederne vil blive stærkere repræsenteret ved vore Aarsmøder, er vel nærmest Smedtanfæm. Jeg tror nu det modfalte. Sagen er selvfølgelig jullet frem til Overvejelse i bedste Mening og i den Tanke, at det vilde blive lettere for de langt fratiliggende Menigheder, hvad Pengespørgsmaalet angaar, at blive repræsenteret ved Samfundets Aarsmøde, hvad jo kunde være i sin Orden. Men nu er der henholdsvis til Menighederne at betale deres Præst den halve Rejsendgift til Samfundets Aarsmøde. Skal Menighederne saa dertil betale hver en \$20 eller sikkert derved i Rejsendgister for en Delegerat, da vil det blive et Spørgsmaal, om ikke der vil blive for mange Menigheder, som paa Grund af Rejsendgisterne undlader at sende nogen Delegerat, og dog vil maatte blive, at Aarsmøderne vil blive mindre repræsenteret ved Delegerter, end de hidtil har været, og maatte det stærkere repræsenteret af Præster, i Tilfælde Menighederne betaler Halvdel af deres Rejse.

Jeg synes nu, det var mere fornuftigt, at Menighederne betaler deres Præst en ordentlig Løn, saa han selv kan betale sine Rejsendgister og indfrænde dem til hvert andet eller hvert tredje Aar. Lad os nu sige hvert tredje Aar. Jeg antager, at Majoriteten i Samfundet vil være inde for en saadan Forandring. I det Tilfælde kunde det maatte bedre lade sig gøre med nævnte Ligningsystem imellem Delegerterne, naar nævnte Rejsendgister blev indskrænket til hvert tredje Aar.

Der træves jo bestandig større og større Udgifter til Samfundets Forbønder, og det maa da være i Orden at spare, hvor der spares kan, naar det da ikke vil skade Guds Riges Sag.

Vi ved jo godt, enhver som har overværet vore Samfundets Aarsmøder, at det er en slet og hyggelig Tid, og det er for tilkommen. Men nu, siden Aarsmødelisten blev foretaget i Samfundet, har jo hver Aarssedel et Par Møder om Aaret, hvoraf det ene er et delegeret Møde, hvor Stedens Menigheder ogsaa burde repræsenteres ved Delegerat. Kunde det saa ikke være hensigtsmæssigt at udvide det delegerede Møde til et Par Dage længere og saa holde det rigere med Missionsmøder og i Stedet for indskrænke Samfundets Aarsmøder, som er vel kostbare saa vel for Præster som for Menighederne? Udgifterne skal jo ogsaa tages i Betragtning.

Johan Jørgensen.

Jagre Ord.

Paa det „Schubothese Forlag“ i København er i Serien „Kulturbiblioteket“ udkommet en Bog af Hans Brix, der under Titlen: „Jagre Ord“ bringer smaa Kommentarer til berømte danske Digte. Forfatteren har af den danske Virk udtaget dens smukkeste Blomster og underlagt og forsynet dem med smaa forklarende Oplysninger. I en Anmeldelse i „Marchus Stiftstidende“ skrives:

Vogen begynder med „Kong Christian“, Danmarks Kongesang, der er skrevet af Ewald den 29. December 1778. For at bibringe Lærerne den rette Fortaaelse hidfættes der her den oprindelige Form for hver enkelt Strofe, og bagefter følger de forskellige Omredaktioner, indtil der standses ved den Form, hvorunder vi kender Strofen.

„Et Vidunder i teknisk Smille“ falder Hans Brix Kongesangen, og han viser os, at Stoffet er fordelt efter en streng og virksomhedsfuld Plan, hvorved de enkelte Personer beholder deres Særpræg: Kong Christian har, Niels Nuel giver Riget, Peter Wessell lyner, og den

unge Matros, som gaar i Herre-tærd, møder Jæren uforlagt.

Efter „Kong Christian“ følger „Den tapre Landsoldat“. Den blev til i Aaret 1848 paa et Tidspunkt, hvor den nationale Stemmning var højere end nogen Sinde. Der blev skrevet en Masse Stampdiater, men ingen andre end Peter Jørgens „Den gang jeg drog af Sted“ formaaede at holde sig ud over Døgnen.

Sangen laaber den Indfaldte for Ordet. De to første Vers fortæller om Afkøden. Da han forlod Landsbyen, fulgte hans Fige ham paa Vej, men ved Stangevejen, der fører til København, maa de deles. Han er ikke længer hendes alene: alle Figer holder nu paa ham; det maa hun se at fortaale! Og saa sine Foreldre maa han gøre det klart, at han er ude for et strav, der gælder mere end Hjemmets Nygter. „Vi maa alle af Sted“ forklarer han dem.

For de gamle er Sjernet kun Gaaarden og Marken, for Sønnen er det Danmark.

Nu kommer han til København, og han og hans Kampfæller fortaaler, at det gælder at værne sproget; i Danmark skal det danske Sprog raade: Landsidaiens Sprog. Derefter følger Verset om Dannebrog, der lige som Sproget er fælles for alle Danske. Ordene „Og den har Døften haanet og traadt den under Fod“ synes at have en bestemt Adresse, der den betynder til en mulig forefalden Begivenhed, ved hvilken nogle Døffere rev en dansk Dane-ned, og trampede paa den.

Næstsidste Vers er rettet til Kongen, og her klinger den nuværende Til-lid igennem. Man mærker af Ordene „Aar Kongen er med os“, at det ikke er ret mange Dage siden man sagde: „Mon Kongen vil være med os.“

Slutningsverset samler endelig det hele i et Dørblik. Han gaar fra de Forhold, der kan vedrøre ham selv, til det almene, og slutter endelig med at legge Kongen i Munden de herlige Ord:

Sit Løfte har han holdt,
Den tapre Landsoldat,
Hurra, Hurra, Hurra!

Disse Kommentarer er absolut de bedste, men der findes andre, som naar op paa Siden af dem. Dette gælder saaledes Omfalten af Prædikatet til St. St. Miklers „Træfuglene“: „Sige, nærmer Tiden, da jeg maa væk“.

„Træfuglene“ er skrevet i Aaret 1837, lige efter at St. St. Mikler var kommen sig efter en hver Engdom, men han havde alligevel den Følelse, at hans Dage snart var talte. I Prædikatet fremstiller han Sjælen som en Træfugl, der bjerer mod Snyden.

Mikler sang jo om Jæglene. Han havde til sit Mærke valgt Hødelærten. I dette Digt er det Esteraar, og Lærten staar i Begreb med at forlade sit Bo for at søge bedre Egne. Træfuglene ser tilbage paa den juundne Sommer, der har været lige livlig med Storm og mørke Dage. Den vilde gerne have sjunget sig frit, men tvinges ind i et inævert Bur. Dette er ikke længere Træfuglen, der letter mod Syd, det er en tangen Lærte, der taler. Vilde det har forandret sig. Som Digtet skrider frem, bliver Tønen mere mørk og stærk. Den svingende Fugl kalder sig en gældbunden Fange.

Dette Billede om Træfuglen er en dristig Forfødsning, men om Sten Mikler er det den nøgne Sandhed. Der kommer dog en svag Etigning i Tønen, idet Digtet glæder sig over sin Sangergave. I Slutningsstroferne forener Modtæntningerne sig temmeligt. Gitterværket vil briste, den fangne Fugl kan flyve bort fra sit Bur. Det dødeligt biire i Digtet havner i et Symbol paa Forbødets almindelige Tvang, der hebes ved Døden.

For St. St. Mikler blev det ikke Døden den Gang; han maatte gennemgaa mange lidelsesfulde Dage endnu, og Forfatteren nævner paa Grundlag af en af Miklers gamle Kladder nogle Oplysninger om hans sidste Dage, men de er jo langt udførligere behandlet af Zeppel Naftjer.

Det kunde være fristende at nævne flere Eksempler af denne Bog, men det vilde føre for vidt. Det skal kun siges, at de alle er aandsfuldt for-

talte og handler om Ting saa vidt forskellige som Prorofs Høne Dvanciang: „Der vil ties, her vil dies“, der er bogget over Salomons Spisjana, og Drachmanns „Der blev lille i Stuen“, som findes i „Danbåmser“.

Der er kun det fælles for dem alle, at de hører med til det bedste indenfor den danske Lurik.

Den fattige Hyster.

Fortalt af J. D.

I Væn J. saa der for mange Aar siden nogle Stadbrøner Hysterer, som mest bestod af hvervede Udlændinge. I mange Aar haavde der ikke været stria, mange af Hysterne havde giftet sig og var, efterhaan, den som Vornehoffen kaldte, sun-let med i dag Fattigdem.

En af disse Hysterer blev en Gang sendt som Ordonnants nogle Mil ud paa Landet. Da han red tilbage, kom han ved Middnats tid forbi en Mølle og fik Dje paa en Del Linned, som man havde lagt paa Væg og glemt at tage ind om Aftenen.

„Der er Guds Betsignelse af Linned“, tænkte han, „det vilde ikke være nogen stor Tønde, om man tog et Par Stoffer med sig, saa-dan en velhavende Møller vilde nævle saane dem, og mine egne Vøren vilde det være til stor Glæde.“

Han sprang af Høsten og skulde lige til at sætte over Høget, men der var noget i ham, der sagde: „Det er alligevel Tønde, jeg vil ikke være en Tønde.“

Han steg til Høst igen, og man kunde se, at han havde overvundet Dristigheden. Men saa kom han til at se Mølle, Linnedet skinnede saa lyst og hvidt i Maanestimmene. Han vendte om igen. „Tank, hvor glade Børnene vilde blive, naar de fik bejlige mit Løf.“ Han sprang efter af, men hans Samvittighed vaa-gede paam, og med et Suk vendte han igen tilbage og red ganske langsomt videre.

Men nu begyndte han at tale med sig selv: „Det hele er jo dog ikke saa farligt. Og hvorfor skulde det netop træffe sig saa underligt, at alt det Lærred ligger der næsten paa Altarbej, lige som jeg har saa haardt Brug for det? Det faar næppe Løb til at ligge der til i Morgen, der kommer en anden, som er mindre nøjerekommen og tager det. Folk maa virkelig passe paa deres Sager.“

Tredie Gang sprang han af Høsten og satte over Høget. Han haavde allerede fat paa nogle Stykker, saa glad hans Hne af, og nu vendte han sig mod Himmelens og bad: „O Gud! se i Naade ned til mig og hjælp mig for Jesu Skyld.“

Hans Vøn blev hørt. Nu vidste han, hvad han vilde gøre.

Han steg til Høst og travede lige ind i Møllerenes Gaard.

Da han bankede paa Døren, aabnede Mølleren sit Vindue og spurte, hvad der var paa Færde.

„En Ordonnants fra J. onffer at sige et Par Ord.“

„En Ordonnants ved Rattetid, det maa betynde noget“, tænkte Mølleren. Mølleren flæbte han sig paa, aabnede Døren og sagde: „Hvad er eders Grunde?“

„De har glemt at tage Deres Linned ind i Aftes. Det kommer jo egentlig ikke mig ved, men jeg vil bare sige, at jeg er en fattig Mand og har tre Gange været af Høsten for at stjæle af det. Det er der nu ikke længere nogen Fare for, at jeg gør, for jeg har bedt Gud om at hjælpe mig, men Landevejen er stor, der kommer andre efter mig, derfor siger jeg: Tag det Linned ind! Farvel!“

„Løb lidt“, sagde Mølleren, „kom indenfor og faa en Vid Brod.“ Det lod Hysteren sig ikke byde to Gange. Mølleren satte Brod, Smør, Ost, Alæk og Et paa Bordet, og Hysteren spiste med god Appetit, thi han var sulten.

Zmidertid havde Mølleren faaet vækket Pigen, som bragte Linnedet ind: der manglede ikke et Stykke.

Da Hysteren endelig tog Afsted, gav Mølleren ham en lille Pakke Linned under Armen og sagde til Hysteren: „Kommer De engang i stor Forlegenhed, og Deres Vej falder her forbi, saa se mig i Ogen, saa lærer mig saa jeg vil.“

Kammarherolder kurerede paa 6 til 14 Dage.
FAZOS OINTMENT er særbejret at kurerer hvert Tilfælde af klædte, usynlige, blødende eller fremtrædende Hæmorrhoider paa 6 til 14 Dage eller Pengene refunderede. 50c.

Fra Dit til Best.

Saa Vejen ad Los Angeles til gik det først igennem en Dal; men fra Bakkefjeld af var det igen ud og ind mellem Bjerge og gennem mange Tunneler.

Jeg kom til Los Angeles om Aftenen og sov paa et Hotel om Natten. Næste Dag saa jeg mig lidt om i Væn. Der var livlig Handel med Frugt og Grøntsager, Kinesere og Japanere var isrig befaaet. California har Brug for disse Folk, som bedre end andre kan arbejde i det hede Klima.

Tilpaa rejste jeg saa til Claremont gennem Pasadena. I sidste-nævnte blev jeg holdt op for at besøge en Familie, jeg kendte fra Portland, Maine. Der er en meget fin og med mange fine Kirker. Men for vort Folk er der ikke noget at gøre. Det er vist kun for rige Amerikanere. En Bogejlet nær Væn rejser \$1000 og en mere Land lægger ude koster omkring ved det samme. Og med Henjyn til det herte-lige da er der jo heller ingen Betingelser for danske Luthere. Det er selvfølgelig, at vor Kirkes Sammen-ton forville sig ud paa Jaadanne aandelige øde Steder. Jesus taler om nogle som vil frelse deres Løb, men de skal miste det, siger han. Nu, man søger bort fra sin Kirke, Naadens Midler og Guds Børns Samfund ser at frelse sit timelige og legemlige Liv, men betænker ikke, at man derved kan miste det aandelige Liv. Naturligtvis mener man, det har ingen Nød. Man er aandelig rig og stærk nok til at undvære sin Kirkes Moderbrøst og Prædres og Søstres hjælpende Hænder.

Claremont ligger 30 Mil oppe i Jamne Dal. Naart gennem fine Søder med Appelsin, og Citrontræer og mange andre Slags Frugter, og naart gennem øde Steder med Græs og Sten gaar Vejen dertil. Og denne By var saa Endemalet for min lange Rejse, hvor jeg ogsaa sidder og skriver dette. Her saa jeg en ny Slags Besjyld, som var af Sten hentet fra Bjergene saa bløde, at de lod sig træffe sammen, men ved at tørres blev de saa haarde som Cement. Vandingsystemet var ogsaa lidt anderledes end andre Steder, idet det kom i Nær og kun til bestemte Tider. Folk faar Bud om, at Vandet kommer til deres Jord, og da maa de være rede til at vandre, enten det er Dag eller Nat, hel-sig eller søgn. Drifkevandet er ikke saa godt her eller noget andet Sted i California, hvor jeg har været.

Norden er varm, og man maa pumpe Vandet op for at det kan køles af. Jeg har ikke faaet en god Drif Vand, siden jeg forlod Eugene.

Et Par danske Familier har sid-det her et Par Aar af Helbreds Hensyn; men da der ikke er nogen Udbytte til, at her kan blive en dansk lutherisk Menighed, er de færdige til at forlade Pladsen for at samles igen med Guds Folk og Menig-hed.

Da jeg kørte med Jernbanen langs Kysten fra Canada og hertil, tænkte jeg: hvor har det fostet Rom-pagniet mange Penge at anlægge denne Bane. Men naar man ser den Kæmpe Land, de har faaet for ingenting og sælger til høje Priser, kan man nok forstå, det betaler sig alligevel.

Ja, jeg har nu prøvet paa efter fattig Evne at fortælle hvad Ind-tryk jeg har faaet, og fremstillet det saa upartisk, som jeg formaar. Nu sidder jeg blot og venter paa, at min Familie skal give mig til-kende, at de vil som jeg, for saa gaar vi til Oregon med dets grøn-ne Skove og klare tolede Vand, Frugt og Blomster, der kan gro uden at vandes hver Dag.

Claremont, Cal.

A. C. MILLER.

Forkølelse kureret paa en Dag
ADAMS BROMIDINE TABLETS
KURER
FORKØLELSE

„Danferen“

To Gange om Ugen

og foster kun

\$1.50

om Aaret.

Prøve-Nummre sendes frit paa Forlangende.

